

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 8.

15 kwietnia 1922.

T R E Ś Ć:

ROZPORZĄDZENIA:

10. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorialnej sądów pokoju w powiatach: gostyńskim, w okręgu sądu okręgowego we Włocławku i łowickim, w okręgu sądu okręgowego w Warszawie. 122

OKÓLNIKI:

- Okólnik № 509/B. R./22 w przedmiocie przesylek pieniężnych nadchodzących pod adresem urzędów państwowych 123
- Okólnik № 510/B. R./22 w sprawie przyznania dodatku świątecznego dla funkcjonariuszów państwowych. 123
- Okólnik № 511/II. O. P./22 w sprawie zaliczania służby odbytej przed osiągnięciem wieku poboru popisowym rocznika 1901. 124
- Okólnik № 513/II. O. P./22 w przedmiocie wykonania ustawy emerytalnej z dnia 28/VII 1921 r. 126
- Okólnik № 514/II. O. P./22 w sprawie urlopów wypoczynkowych . 130
- Okólnik № 515/II. O. P./22 w przedmiocie obliczania dodatku za kierownictwo i studia wyższe dla emerytów. 131
- Okólnik № 517/II. O. P./22 w przedmiocie kompetencji władz powołanych do rozstrzygania o przenoszeniu na emeryturę sędziów, prokuratorów i aplikantów na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego oraz zasad postępowania w tym względzie. 131

PISMA OKÓLNE:

Pismo okólne № 284/B. R./22 w przedmiocie przedstawiania przez więzienia odnośnym izmom kontroli wyciągów według wzoru № 19 przepisów rachunkowych i kasowych. 134

Pismo okólne № 285/B. R./22 w sprawie wydatków na transport dowodów rzeczowych. 135

ZAWIADOMIENIA:

Stopy procentowe ustanowione przez sąd apelacyjny we Lwowie dla oszacowania nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym i konkursowym. 135

RUCH SŁUŻBOWY. 136

ADWOKATURA:

a) Okrąg Izby Adwokackiej w Krakowie 144

KONKURS. 144

SPROSTOWANIE 144

10.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w powiatach gostynińskim, w okręgu sądu okręgowego we Włocławku i łowickim, w okręgu sądu okręgowego w Warszawie.

Na mocy art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dylokacji sądów (Dz. Pr. № 14 poz. 170), zarządzam w okręgach sądów okręgowych we Włocławku i w Warszawie co następuje:

§ 1. Wylacza się z właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Gombinie gminę Kiernozia i włącza się ją do właściwości terytorjalnej sądu pokoju I okręgu w Łowiczu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 czerwca 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

OKÓLNIK № 509/B. R./22

w przedmiocie

przesyłek pieniężnych nadchodzących pod adresem urzędów państwowych.

Do wszystkich urzędów podległych Ministerstwu Sprawiedliwości.

W związku z postanowieniem § 9 przepisów rachunkowo-kasowych Ministerstwo Poczt i Telegrafów na wniosek Ministerstwa Skarbu poleciło podwładnym urzędom pocztowym, aby sumy pieniężne, wysyłane za przekazami pocztowymi pod adresem urzędów państwowych były przyjmowane tylko pod warunkiem wskazania na odcinkach tych przekazów:

- 1) nazwy urzędu przekazującego daną kwotę, względnie gdy nadawcą jest osoba prywatna, jej imienia, nazwiska i adresu,
- 2) tytułu wpłaty i celu, oraz
- 3) n-ru pisma, które ewentualnie spowodowało wysyłkę danej kwoty;

w przeciwnym zaś razie mają urzędy pocztowe przekazy, nie obejmujące powyższych szczegółów, zwracać nadawcom do uzupełnienia.

Powyższe zarządzenie zakomunikowane okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 21 lutego r. b. L. GUK/738/W. A. K. podaję do wiadomości podległych mi urzędów.

Warszawa, dnia 1 kwietnia 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 510/B.R./22

w sprawie

przyznania dodatku świątecznego dla funkcjonariuszów państwowych.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Rada Ministrów uchwaliła w dniu 30 marca 1922 r. przyznać wszystkim funkcjonariuszom państwowym mającym stałą siedzibę służbową na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej jednorazowy dodatek świąteczny w wysokości ogółem 50% uposażenia miesięcznego, składającego się z płacy zasadniczej, dodatku za wysługę lat i studja wyższe i dodatku drożyznianego z wykluczeniem natomiast wszelkich innych dodatków.

Uprawnionymi do otrzymania jednorazowego dodatku świątecznego są wszyscy funkcjonariusze państwowi, którzy mają swe stałe miejsca służbowe na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, pozostający na służbie państwowej najmniej od 1 marca 1922 r. i pobierający uposażenie w myśl postanowień ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429—436), tudzież pracownicy kontraktowi, pozostający w służbie conajmniej od 1 marca 1922 r., których wynagrodzenia ustalono w myśl zasad zawartych w ust. 3 zarządzenia Prezydium Rady Ministrów z dn. 3 marca 1921 r. № 3868 (patrz okólnik № 386 O. I./21 Dz. U. № 12).

Jednorazowy dodatek świąteczny należy wypłacić również dietarjuszom i u-
dzień pomocnikom i pomocnikom kancelaryjnym, przyjętym na zasadzie po-
stanowień § 73 rozporządzenia b. austriackich wszystkich Ministerstw z dnia
25 stycznia 1914 r. (Dz. U. R. P. № 21) a ponad pomocnikom woźnych, za-
stępcom egzekutorów i kursorom, przyjętym na czas nieograniczony za
stałym wynagrodzeniem miesięcznym, którzy pozostają w służbie przynaj-
mniej od 1 września 1921 r.

Wyłączeni są natomiast od tego dodatku pracownicy kontraktowi przy-
jęci na czas w umowie zgóry oznaczony, a nadto ci których wynagrodze-
nie umowne jest wyższe od uposażenia urzędnika lub funkcjonariusza speł-
niającego analogiczne lub podobne funkcje, dalej pracownicy sezonowi
i czasowi a wreszcie z pośród funkcjonariuszów odbywających służbę woj-
skową poza wiekiem poborowym funkcjonariusze samotni.

Młodocianym pracownikom poniżej lat 18, należącym do kategorii
niższych funkcjonariuszów należy wypłacić tytułem jednorazowego dodatku
50% pobieranego przez nich faktycznie uposażenia.

Wydatek spowodowany wypłatą jednorazowego dodatku świątecznego
należy księgować na § 1, poz. 1c, 2c, 3c i 4c pod nazwą „Doraźne zasiłki”.

Jednorazowy dodatek świąteczny w wysokości 50% uposażenia mie-
sięcznego, wypłaconego funkcjonariuszom państwowym w miesiącu kwiet-
niu r. b., wypłacić należy w pierwszym tygodniu kwietnia 1922 r., przyczem
przy wymiarze tego dodatku należy uwzględnić płacę zasadniczą, dodatek
za wysługę lat, dodatek za studia wyższe uzupełniony w myśl okólnika
№ 486/B.R./22 oraz dodatek drożyzniowy do płacy zasadniczej wraz z do-
datkiem wyrównawczym dla miast Warszawy i Łodzi, dla sędziów zaś i pro-
kuratorów dodatki starszeństwa; wszelkich innych należności i dodatków
nie należy natomiast uwzględniać przy wymiarze jednorazowego dodatku
świątecznego.

O wysokości kwoty, wypłaconej tytułem jednorazowego dodatku świą-
tecznego władze asygnujące obowiązane są niezwłocznie po dokonaniu
wypłaty zawiadomić Ministerstwo Sprawiedliwości.

Warszawa, dnia 4 kwietnia 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIAK № 511/II. O. P./22

w sprawie

**zaliczania służby odbytej przed osiągnięciem wieku poboru popi-
sowym rocznika 1901.**

**Panom Prezesom i Prokuratorom wszystkich sądów oraz Panom
Naczelnikom Więzień**

do wiadomości:

„Ministerstwo Spraw Wojskowych, Departament X. Liczba
3504/Pob. Tel. 1-3-67. Warszawa, dnia 10 marca 1922 roku. Zali-
czenie służby odbytej przed osiągnięciem wieku poboru popi-
sowym rocznika 1901. Ministerstwo Sprawiedliwości. Przy odbywa-
jącym się obecnie przeglądzie rocznika 1901 zajdą niejednokrotnie
wypadki stawienia się do przeglądu popisowych, którzy przesłu-
żyli już pewną ilość miesięcy w wojsku przed osiągnięciem wieku
poborowego.

W myśl art. 5 Tymczasowej Ustawy o powszechnym obo-
wiązku służby wojskowej służba roczn. 1901 w wojsku stałym po-
winna się była rozpocząć 1 stycznia 1921. W następstwie tego
służbę odbyłą przez popisowych roczn. 1901 po tym terminie za-
liczyć należałoby w całości do służby w wojsku stałym.

Natomiast czas spędzony w służbie wojskowej przed 1 stycz-
nia 1921 r. należałoby zaliczyć w myśl art. 14a popisowym roczn.
1901 do służby w pospolitem ruszeniu. Jakkolwiek wziętym do
wojska z roczn. 1901 przed 1 stycznia 1921 w drodze poboru nie
przysługują właściwie w myśl powyższego artykułu żadne ulgi
w zaliczeniu służby odbytej przed tym terminem, ochotnikom je-
dnak tego rocznika należy zaliczyć przynajmniej częściowo służbę
odbyłą przed 1 stycznia 1921 r. do czasu służby w wojsku stałym
ze względu na uczynione w swoim czasie podczas zaciągu ochot-
nicznego przyrzeczenia najwyższych instancji państwowych.

Wobec tego zarządzam:

Służbę odbyłą przez popisowych roczn. 1901, zarówno ochotn.
jak i pobor. po 1 stycznia 1921 zaliczyć należy w całości do służby
w wojsku stałym.

Służbę odbyłą przez popisowych roczn. 1901 przed 1 stycznia
1921 zaliczyć należy do służby w wojsku stałym następująco:

a) wziętym w drodze poboru przed 1 stycznia 1921 r. w sto-
sunku 1 : 3 (za każde trzy miesiące odbytej już służby zaliczyć 1
miesiąc), jeżeli mają przynajmniej 3 miesiące służby frontowej, zaś
w stosunku 1 : 4 (za każde 4 miesiące odbytej już służby zaliczyć
jeden miesiąc), jeżeli nie odpowiadają powyższemu warunkowi.

b) ochotnikom, którzy rozpoczęli służbę przed 1 stycznia 1921 r.

1) w stosunku 2 : 3 (za każde 3 miesiące odbytej już służby
zaliczyć 2 miesiące), jeżeli mają przynajmniej 2 miesiące służby
na froncie;

2) w stosunku 1 : 2 (za każde 2 miesiące odbytej już służby
zaliczyć 1 miesiąc), jeżeli mają przynajmniej 3 miesiące służby
w linii;

3) w stosunku 1 : 4 (za każde 4 miesiące odbytej już służby
zaliczyć jeden miesiąc), jeżeli pełnili służbę tylko w kancelariach
i urzędach lub nie mają przynajmniej 3-ch miesięcy służby w linii.

W wypadku, gdy ochotnik nie posiada warunków, wymie-
nionych w punkcie 1), zastosować należy do niego pkt. 2), jeżeli
zaś nie posiada warunków, wymienionych w pkt. 2), wchodzi
w zastosowanie pkt. 3.

Gdyby popisowemu rocznika 1901 przysługiwało całkowite
zwolnienie ze służby w wojsku stałym na podstawie Tymczaso-
wej Ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej po za-
liczeniu odbytej już służby w myśl powyższego rozkazu, w takim
razie nie należy go wogóle wcielać do oddziału.

Rozkaz powyższy odnosi się bez zmian również do osób,
którym przysługuje na podstawie art. 87 Tymcz. Ustawy o powsz.
obow. sł. wojsk. prawo do służby jednorocznej.

Za podstawę obliczenia czasu służby przyjąć należy wyłą-
nie wojskowy arkusz ewidencyjny. Celem uproszczenia rachunku
liczyć okres czasu ponad pół miesiąca (15 dni) za pełny miesiąc,
okresu zaś poniżej tego nie brać w rachubę.

W celu uniknięcia nieporozumień podaję poniżej przykłady:
a) popisowy rocz 1901 przesłużył już jako wzięty w drodze
poboru jeden rok i cztery miesiące, mianowicie 11 miesięcy przed

1.1.1921 r. w tem 6 miesięcy na froncie, zaś po tym terminie 5 miesięcy. Wobec tego należy mu zaliczyć do służby w wojsku stałym czas służby przed 1.1.1921 r. w stosunku 1:3 t. j. 3 i $\frac{2}{3}$ mies., okrągło 4 miesiące, zaś czas po tym terminie w całości, t. j. 5 miesięcy—razem 9 miesięcy.

b) Popisowy rocznika 1901 przesłużył już jako wzięty w drodze poboru 1 rok i 3 miesiące, mianowicie 9 miesięcy przed 1.1.1921 r., w tem tylko 2 miesiące na froncie, zaś po tym terminie 6 miesięcy. Wobec tego należy mu zaliczyć do służby w wojsku stałym czas służby przed 1.1.1921 r. w stosunku 1:4, t. j. $2\frac{1}{4}$ miesiąca, okrągło 2 miesiące, zaś czas służby po tym terminie w całości, t. j. 6 miesięcy—razem 8 miesięcy.

c) Popisowy rocznika 1901 przesłużył już jako ochotnik 2 lata i 3 miesiące, mianowicie 25 miesięcy przed 1.1.1921 r. w tem 5 miesięcy na froncie, zaś po tym terminie 2 miesiące, wobec tego należy mu zaliczyć do służby w wojsku stałym czas służby przed 1.1.1921 r. w stosunku 2:3 t. j. 16 i $\frac{2}{3}$ miesiąca, okrągło 17 miesięcy, zaś czas służby po tym terminie w całości, t. j. 2 miesiące, razem 19 miesięcy.

d) Popisowy roczn. 1901 przesłużył już jako ochotnik 1 rok i 9 miesięcy, mianowicie 18 miesięcy przed 1.1.1921 r. w tem 12 miesięcy w linii, a tylko 1 miesiąc na froncie, zaś po tym terminie 3 miesiące, wobec tego należy mu zaliczyć do służby w wojsku stałym czas służby przed 1.1.1921 w stosunku 1:2 t. j. 9 miesięcy, zaś czas służby po tym terminie w całości t. j. 3 miesiące—razem 12 miesięcy.

e) Popisowy rocznika 1901 przesłużył już jako ochotnik 23 miesiące przed 1.1.1921 r. tylko w służbie kanc. wobec tego należy mu zaliczyć do służby w wojsku stałym czas służby już odbytej w stosunku 1:4 t. j. $5\frac{3}{4}$ miesiąca, okrągło 6 miesięcy. Minister Spraw Wojskowych: Sosnkowski, Generał-porucznik”.

Warszawa, dnia 3 kwietnia 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

OKÓLNIK № 513/II. O. P./22

w przedmiocie

wykonania ustawy emerytalnej z dnia 28.VII.1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466).

Do Pana Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, do panów prezesów sądów apelacyjnych w całej Rzeczypospolitej oraz do panów prezesów sądów okręgowych i naczelników więzień w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Ziemi Wschodnich.

Ministerstwo Skarbu zawiadomiło mnie pismem z dnia 13.XII.1921 r. № 5951/Adm. Em., że:

1) Ustawa emerytalna weszła w życie z dniem 1 października 1921 r. t. zn., że wszelkie wymiary zaopatrzeń dokonanych na podstawie tej ustawy, uskutecnione być mogą najwcześniej od dnia 1 października 1921 r. począwszy. Do dnia 30 września 1921 r. wymiar zaopatrzeń następuje na

podstawie obowiązujących dotychczas w każdej z b. dzielnic ustaw i przepisów emerytalnych, które dopiero ustawą z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466) zostały uchylone.

2) Praktykanci nie są funkcjonariuszami państwowymi, mianowanymi na stałe, zgodnie z przepisami ustawy o państwowej służbie cywilnej i jako tacy nie nabywają prawa do emerytury. Wobec tego przepis art. 4 ustęp 1 ust. emeryt. o doliczeniu 10 lat do czasu służby, podlegającemu normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej w wypadkach nieudolności do służby z powodu paraliżu, utraty wzroku, pomieszczenia zmysłów lub gruźlicy nie może mieć zastosowania do praktykantów (§ 1 ust. 3 rozp. Rady Ministrów z dn. 10 listopada 1921 r. Dz. U. Rz. P. № 93 poz. 686).

Ostatni ustęp art. 4 go, postanawiający, że praktykantów w takich samych wypadkach traktuje się narówni z funkcjonariuszami państwowymi mianowanymi na stałe, odnosi się tylko do nieszczęśliwych wypadków, w których to razach przysługuje praktykantom prawo do emerytury narówni z funkcjonariuszami państwowymi od pobieranego w służbie czynnej wynagrodzenia bez dodatków (art. 14 ustęp 2 gi).

3) Jeżeli funkcjonariusz państwowy przechodzi na emeryturę w wypadkach przewidzianych w art. 3-im ustęp 2-gi ustawy emeryt. po wysłużeniu 5, ale przed wysłużeniem 10 lat służby, otrzyma emeryturę w wysokości 40% uposażenia w służbie czynnej. Za podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego należy przyjąć obok płacy zasadniczej, ewentualnego dodatku za studja wyższe i za kierownictwo także dodatek za wysługę lat w wysokości przyznanej mu za rzeczywistą ilość lat służby a nie w wysokości jakaby się należała po wysłużeniu 10 lat służby.

4) Przepis art. 43 Ust. Emeryt. dotyczy tak emerytowanych funkcjonariuszów b. państw zaborczych, pobierających już emeryturę ze Skarbu Państwa, jakoteż tych funkcjonariuszów b. państw zaborczych, posiadających obywatelstwo polskie, którzy wedle ustaw emerytalnych b. państwa zaborczego nabyli już prawo do emerytury, jednak prawa tego dotąd nie zrealizowali. Tym ostatnim należy za czas po koniec września 1921 r. wymierzyć emeryturę wedle ustaw pensyjnych danego państwa zaborczego, za czas od 1 października 1921 r. począwszy wedle nowej ustawy.

To samo dotyczy wdów i sierot po funkcjonariuszach i emerytach b. państw zaborczych, do których ma zastosowanie art. 46 Ust. Emer.

5) Mnożnik dodatku drożyznianego oblicza się z ograniczeniami zawartymi w art. 49 ust. em. wedle rzeczywistego stałego miejsca zamieszkania, jeżeli to ostatnie położone jest w granicach Państwa Polskiego.

Jeżeli emeryt (wdowa, sierota) przebywa za zezwoleniem Ministra Skarbu poza granicami Państwa dłużej niż pół roku, należy od 7 go miesiąca począwszy obliczać mnożnik wedle najniższej klasy miejscowości.

Również należy przyjąć mnożnik wedle najniższej klasy miejscowości, jeżeli emeryt (wdowa, sierota) nie ma wogóle w granicach Państwa Polskiego stałego miejsca zamieszkania.

6) W myśl ustawy emerytalnej przyznaje i wymierza zaopatrzenie emerytalne, pensję wdowią i sierotę w porozumieniu z równorzędną władzą skarbową ta władza, która była powołana ostatnio do asygnowania uposażenia w służbie czynnej—do czasu ostatecznego jednolitego zorganizowania na terenie Państwa wszystkich Władz i Urzędów z władzami skarbowymi, powołanemi do wydawania opinii w sprawach pensyjnych są następujące władze:

- Ministerstwo Skarbu dla wszystkich Ministerstw, Władz i Urzędów naczelných,
- Izba Skarbowa we Lwowie — dla wszystkich Władz, mających siedzibę w Małopolsce,

- c) Dyrekcja Skarbu w Cieszynie — dla Władz mających siedzibę na Śląsku Cieszyńskim,
- d) Izba Skarbowa w Warszawie — dla Władz mających siedzibę w b. zaborze rosyjskim z wyjątkiem Ministerstw, Władz i Urzędów naczelnych,
- e) Izba Skarbowa w Poznaniu — dla Władz mających siedzibę w b. zaborze pruskim.

Inne Izby Skarbowe nie będą wydawały narazie opinii w sprawach pensyjnych, a wymiary zaopatrzeń dla własnych funkcjonariuszów skarbowych, tudzież wdów i sierot po nich będą skuteczniały w porozumieniu z jedną z wymienionych wyżej Izb Skarbowych.

Co do samego postępowania przy wymiarze uposażenia emerytalnego należy przestrzegać następujących zasad:

Na terenie b. zaboru rosyjskiego i pruskiego.

Władze powołane do wymiaru emerytury (pensji wdowiej i sieroczej) sporządzą w myśl § 22 rozp. wyk. do ustawy emerytalnej, wymiar emerytury (pensji wdowiej, sieroczej) tudzież dodatku drożyznianego za pierwszy miesiąc i prześlą akt wymiarowy (przed wysłaniem) jednej z wymienionych wyżej Izb Skarbowych do wglądu.

Jeżeli miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) leży poza obrębem tej Izby, należy zamiast jednego odpisu tabeli pensyjnej, dołączyć do aktów dwa odpisy.

O ile Izba Skarbowa stwierdzi, że wymiar zaopatrzenia zgodny jest z przepisami ustawy i miejsce zamieszkania danego emeryta (wdowy, sieroty) leży w jej obrębie — zarządzi Izba przypis i wypłatę zaopatrzenia, sam zaś akt wymiarowy zwróci z klauzulą:

„Zgodzono się, wypłatę emerytury (pensji wdowiej, sieroczej) zarządzi w Kasie Skarbowej w” — władzy wymiarowej. Jeżeli Izba uzna wymiar za zgodny z przepisami ustawy, ale miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) leży w obrębie innej Izby skarbowej, zatrzyma u siebie jeden odpis tabeli pensyjnej, zaś drugi odpis prześle celem zarządzenia przypisu i wypłaty tej Izbie Skarbowej, w której okręgu położone jest miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty), sam zaś akt wymiarowy zaopatrzenia klauzulą: „Zgodzono się, wypłatę emerytury (pensji wdowiej, sieroczej) zarządzi Izba Skarbowa w” zwróci Władzy wymiarowej, która zarządzi doreczenie dekretu pensyjnego.

Izba Skarbowa, w której okręgu leży miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) zarządzi na podstawie otrzymanego odpisu tabeli pensyjnej bezzwłocznie przypis i wypłatę zaopatrzenia w właściwej Kasie Skarbowej i zawiadomi o tem interesowaną osobę.

Jeżeli natomiast Izba Skarbowa powołana do wydawania opinii w sprawach pensyjnych stwierdzi, że wymiar zaopatrzenia nie odpowiada przepisom ustawy (bądź to że w danym wypadku zaopatrzenie się wogóle nie należy, względnie w proponowanej wysokości lub nie od proponowanego terminu i t. d.), zwróci Izba cały akt pensyjny odnośnej władzy wymiarowej z uwagą, że wymiar zaopatrzenia należałoby odpowiednio zmienić i akta ponownie przesłać Izbie Skarbowej. Po sprostowaniu przez władzę wymiarową odnośnego wymiaru, postąpi Izba Skarbowa jak wyżej podano.

W razie zachodzących między Władzą wymiarową, a Izba Skarbowa różnicy zdań co do słuszności wymiaru rozstrzyga odnośna władza naczelna w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

Na terenie b. zaboru austriackiego.

Postępowanie przy wymiarze zaopatrzeń jest takie samo jak i na terenie b. zaboru rosyjskiego i pruskiego z tą jednak różnicą, że wypłatę zaopatrzeń skutecznie Izba Skarbowa we Lwowie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności bez względu na miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) odpada zatem potrzeba odnoszenia się do Izby skarbowej miejsca zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty), celem uskutecznienia wypłaty zaopatrzenia i co zatem idzie, także potrzeba dołączenia dwóch odpisów tabeli pensyjnej w tych wypadkach, w których miejsce zamieszkania uprawnionej do odbioru zaopatrzenia osoby leży poza okręgiem Lwowskiej Izby skarbowej.

Podając to do wiadomości i zastosowania zaznaczam, że w myśl §§ 20 i 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10.XI.1921 roku w przedmiocie wykonania ustawy emerytalnej (Dz. Ust. R. P. № 93 poz. 686) przyznawanie i wymierzanie uposażenia emerytalnego na podstawie powołanej ustawy wszystkim emerytowanym funkcjonariuszom sądowym b. państw zaborczych, otrzymującym emeryturę ze Skarbu Państwa, jako też funkcjonariuszom sądowym Państwa Polskiego, emerytowanym przed wejściem w życie ustawy emerytalnej, oraz przyznawanie i wymierzanie pensji wdowiej (i sieroczej), wdowom (i sierotom) po tych funkcjonariuszach należy do zakresu działania władzy II instancji, a zatem Prezesa Sądu Apelacyjnego, w którego okręgu znajdowało się ostatnie miejsce służbowe emeryta.

Jeżeli ostatnie miejsce służbowe emeryta położone było poza granicami Państwa Polskiego — przyznaje i wymierza uposażenie emerytalne oraz pensję wdowią (i sierocą) — Minister Sprawiedliwości. Funkcjonariuszom więziennym na obszarze b. zaboru rosyjskiego, emerytowanym przed wejściem w życie ustawy emerytalnej oraz wdowom (i sierotom) po nich przyznaje i wymierza uposażenie emerytalne względnie pensję wdowią i sierocą — wobec faktycznego skasowania dyrekcji więziennych — Naczelnik więzienia, w którym emeryt ostatnio pełnił służbę, jeżeli zaś miejsce służbowe emeryta było poza granicami Państwa Polskiego lub dane więzienie zostało skasowane — Minister Sprawiedliwości.

To samo stosuje się do funkcjonariuszów sądowych b. państw zaborczych, posiadających obywatelstwo polskie, oraz wdów i sierot po nich, którzy wedle ustaw emerytalnych b. państwa zaborczego nabyli już prawo do emerytury, jednak prawa tego dotychczas nie zrealizowali.

Emerytowanym funkcjonariuszom Sądu Najwyższego oraz wdowom i sierotom po nich przyznaje i wymierza uposażenie emerytalne względnie pensję wdowią i sierocą Pierwszy Prezes tegoż sądu.

Przeniesienie na emeryturę ze służby czynnej urzędników kancelaryjnych sądowych i prokuratorskich oraz urzędników więziennych, tudzież funkcjonariuszów niższych zarządza władza powołana do ich mianowania, przyznanie zaś i wymierzenie uposażenia emerytalnego należy do władzy powołanej ostatnio do asygnowania uposażenia w służbie czynnej.

Przepisy co do właściwości władz, powołanych do rozstrzygania o przeniesieniu na emeryturę sędziów, prokuratorów i aplikantów w okresie aż do wydania ustawy o służbie sędziowskiej i prokuratorskiej, tudzież co do zasad postępowania w tym względzie we wspomnianym okresie (art. 13 ust. emer.) przedstawione będą w osobnym okólniku, który niebawem się ukaże.

Przy wymiarze zaopatrzeń emerytalnych należy ściśle przestrzegać przepisów, wskazanych w rozporządzeniu wykonawczem Rady Ministrów z dnia 10.XI.1921 r. do Ustawy emerytalnej oraz w przytoczonym powyżej piśmie Ministerstwa Skarbu, w szczególności co do dołączenia do aktów

wymiarowych dwóch odpisów tabeli pensyjnej w wypadkach, gdy miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty), leży poza okręgiem Izby Skarbowej w Warszawie, względnie w Poznaniu lub w Grudziądzu. Nadmieniam, że Ministerstwo Skarbu zarządziło nakład druków tabel pensyjnych, dekretów pensyjnych oraz deklaracji wedle przepisanej wzoru (załączniki № 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7 do rozporządzenia wykonawczego Dz. Ust. № 93 poz. 686) jedynie dla swych potrzeb, rzeczą zatem władz powołanych do wymiaru zaopatrzenia emerytalnego będzie postarać się jaknajrychlej o odpowiednią ilość tych druków — ewentualnie sporządzić je u siebie (litografia, szapirograf). Zobowiązanie co do zwrotu pobranych zaliczek, przytoczone w ostatnim ustępie wzoru deklaracji (załącznik № 1), dotyczy wedle wyjaśnienia Ministerstwa Skarbu wyłącznie zwrotu pobranej ewentualnie przez emeryta (wdowę i sierotę) skapitalizowanej emerytury z kasy emerytalnej b. państwa zaborczego.

Warszawa, dnia 5 kwietnia 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNİK № 514/II. O. P./22

w sprawie

urlopów wypoczynkowych.

Do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów oraz Panów Naczelników Więzień.

Art. 36 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie głosi: „Urzędnik i praktykant, który przesłużył przynajmniej rok w służbie państwowej, ma prawo do corocznego urlopu dla wypoczynku, o ile nie zachodzą ważne przeszkody służbowe.

Praktykanci i urzędnicy mają prawo do urlopu wypoczynkowego, a to do 10 lat służby przez 4, ponad 10 do 20 lat służby przez 5, ponad 20 lat służby przez 6 tygodni.

Do wymiaru urlopu dla wypoczynku władza może wliczyć wszystkie urlopy, udzielone urzędnikowi w ciągu roku, z wyjątkiem krótkich urlopów dla załatwienia ważnych spraw osobistych rodzinnych i majątkowych, nie przenoszących jednorazowo dni trzech”.

Zważywszy, że wspomniana ustawa weszła w życie z dniem 1 kwietnia 1922 r., podaje powyższe postanowienie do wiadomości celem zastosowania tego postanowienia i przestrzegania przy udzielaniu urlopów wypoczynkowych w roku bieżącym norm przewidzianych ustawą.

Przytem nadmieniam, że w celu oznaczenia długości urlopu, który miałby być przyznany, należy uwzględnić także czas służby państwowej lub samorządowej w państwach obcych jakoteż czas pracy zawodowej przed wstąpieniem do służby państwowej polskiej, zaliczony przez Komisję Weryfikacyjną.

Warszawa, dn. 6 kwietnia 1921 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNİK № 515/II. O. P./22

w przedmiocie

obliczania dodatku za kierownictwo i studja wyższe dla emerytów.

Do wszystkich władz asygnujących Wymiaru Sprawiedliwości i więziennictwa w całej Rzeczypospolitej.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 16 marca 1922 r. № 1217/Adm. E. M. nadesłało odpis następującego swojego okólnika:

„Do wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcji Skarbu w Cieszynie.

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1921 roku (Dz. Ust. R. P. № 62 poz. 385) i ustawą z dnia 10 stycznia 1922 roku (Dz. Ust. R. P. № 4 poz. 17) postanowiono, że dodatek do dodatku za kierownictwo względnie za studja wyższe zmieniać się będzie w stosunku w jakim pozostaje każdorazowy mnożnik dodatku drożynianego dla miejscowości klasy pierwszej do mnożnika 150 (stu pięćdziesięciu).

Ze względu na postanowienie art. 49 ustawy emerytalnej według którego mnożnik dodatku drożynianego dla uposażeń emerytalnych nie może przewyższać średniej arytmetycznej między najniższą a najwyższą klasą dodatku drożynianego, Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę Izby Skarbowej (Dyrekcji Skarbu), że przy obliczaniu dodatku drożynianego do dodatku za kierownictwo i za studja wyższe funkcjonariuszom państwowym przechodzącym na emeryturę, należy brać za podstawę stosunek, w jakim pozostaje mnożnik dodatku drożynianego, ustanowiony dla uposażeń emerytalnych przypadających funkcjonariuszom zamieszkałym w miejscowościach I i II klasy do mnożnika 150 (stu pięćdziesięciu).

Zarazem zaznacza Ministerstwo Skarbu, że dodatek za kierownictwo należy zaliczać do podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego tym tylko funkcjonariuszom państwowym, którzy przeszli na emeryturę po po 1.X.1920 r. i faktycznie ten dodatek pobierali, stosownie do postanowień art. 42 Ustawy emerytalnej § 13 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. (Dz. Ust. R. P. № 93 poz. 686) według których uposażenie emerytalne wymierza się na zasadzie ustawy emerytalnej, biorąc za podstawę ostatnio pobierane uposażenie w służbie czynnej”.

O tem zawiadamiam Władze asygnujące Wymiaru Sprawiedliwości i więziennictwa w celu zastosowania się.

Warszawa, dnia 7 kwietnia 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNİK № 517/II. O. P./22

w przedmiocie

kompetencji władz powołanych do rozstrzygania o przenoszeniu na emeryturę sędziów, prokuratorów i aplikantów na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego oraz zasad postępowania w tym względzie.

Do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów w b. zaborze rosyjskim i austriackim.

Art. 13 Ustawy Emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. Ust. № 70, poz. 465) brzmi;

„Artykuły 8 do 12 nie stosują się do sędziów, prokuratorów i aplikantów sądowych. Kompetencja władz powołanych do rozstrzygnięcia o przeniesieniu tych funkcjonariuszów na emeryturę i zasady postępowania w tym względzie określone są w ustawie o służbie sędziowskiej i prokuratorskiej”.

Ponieważ dotąd nie wydano ustawy w tym przedmiocie, zaś względy służbowe a także interes sędziów i prokuratorów, którzy prawa emerytalne już nabyli wymaga stosowania do nich już teraz przepisów materialnych Ustawy Emerytalnej a w rozporządzeniu wykonawczym Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. do Ustawy Emerytalnej niema żadnej wzmianki odnoszącej się do art. 13, przeto po porozumieniu się z Ministerstwem Skarbu, podaje do wiadomości Panów Prezesów i Prokuratorów zasady, których należy przestrzegać zarówno co do kompetencji władz jak i sposobu postępowania przy przenoszeniu sędziów, prokuratorów i aplikantów na emeryturę, do czasu wydania ustawy o służbie sędziowskiej i prokuratorskiej. Rzeczone zasady opierają się na obowiązujących dotychczas przepisach, które — o ile chodzi o sędziów, prokuratorów i aplikantów — uchylone nie zostały.

I. Na obszarze b. zaboru rosyjskiego:

Przeniesienie na emeryturę sędziego, prokuratora i aplikanta na własną prośbę zarządza na podstawie art. 36 Dekretu o organizacji Władz Naczelnych z dnia 3 stycznia 1918 (№ 1, poz. 1 Dz. Praw) oraz art. 31 Tymcz. Przepisów służbowych z dnia 11 czerwca 1918 (№ 6, poz. 13 Dz. Praw) — Minister Sprawiedliwości w wypadkach przewidzianych w art. 6 Ustawy Emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. W razie potrzeby przeniesienia na emeryturę tych funkcjonariuszów sądowych bez podania — kompetentną władzą powołaną do rozstrzygnięcia o przeniesieniu jest władza mianująca na dany urząd. Dotyczy to przeniesienia w stan spoczynku sędziego — zarówno w wypadkach, gdy dzieje się to na podstawie art. 1 ustawy z dnia 18 maja 1921 r. (№ 46, poz. 278 Dz. U. Rz. P.) — w okresie organizacji sądownictwa polskiego jak i w wypadkach — poza okresem organizacji sądownictwa — gdy spensjonowanie zarządza się na podstawie art. 42 Tymcz. Przep. służb. lub na mocy art. 7 Ustawy Emerytalnej, a to odnośnie do prokuratora i aplikanta w wypadkach z art. 42 Tymcz. Przep. służb. i z art. 7 Ustawy Emerytalnej.

Przyznanie emerytury oraz określenie jej wysokości należeć będzie w każdym poszczególnym wypadku w myśl art. 32 Tymcz. Przepisów służbowych do Rady Ministrów, ewentualnie do upoważnionego przez nią Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

II. Na obszarze b. zaboru austriackiego:

W razie prośby sędziego o przeniesienie na emeryturę, przeniesienie następuje w drodze administracyjnej z przyczyn wymienionych w art. 6 ustawy emerytalnej, a władzą powołaną do rozstrzygnięcia o tem jest, o ile chodzi o prezesa sądu apelacyjnego, Minister Sprawiedliwości w myśl przepisów § 43 instr. sąd. z 3 maja 1853 r. L. 81 Dz. u. p. i Najw. postanowienia z 25 stycznia 1914 r. (L. b. austr. Min. Spraw. 4633/14, str. 1496 zb. Schauera z r. 1917), zaś o ile chodzi o innych sędziów właściwy prezes sądu apelacyjnego, a to w myśl rozporządzenia Ministerstwa Spraw. z dn. 25 lutego 1919 r. L. 4039/19 wydanego na podstawie dekretu z 8 lutego 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 15 poz. 200) w przedmiocie rozszerzenia zakresu działania prezesów sądu apelacyjnego i prokuratorów przy takimże sądzie.

O ile chodzi o zasady postępowania, to w przypadku spensjonowania prezesa sądu apelacyjnego Minister Sprawiedliwości bądź sam przyznaje

i wymierza emeryturę w porozumieniu z Ministrem Skarbu, bądź upoważnia do tego prezesa sądu apelacyjnego, zaś w reszcie przypadków skutecznią to prezes sądu apelacyjnego, działający w porozumieniu z równorzędną władzą skarbową t. j. właściwą izbą skarbową (zob. reskrypt. b. austr. Min. Sprawiedl. z 13 czerwca 1856 r. L. 12821 Kaserer I str. 571).

Przeciw rozstrzygnięciu prezesa sądu apelacyjnego służy sędziemu w myśl ogólnych przepisów zażalenie do Ministerstwa Sprawiedliwości.

W przypadku potrzeby przeniesienia sędziego na emeryturę bez jego woli kompetencja władzy powołanej do rozstrzygnięcia o przeniesieniu zależy od tego czy:

1) przeniesienie na emeryturę następuje z urzędu w okresie zmian organizacyjnych ustalonym ustawą z dnia 18 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. № 46, poz. 278) względnie rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 1 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 102, poz. 735) czy też,

2) sędziego przenosi się na emeryturę w czasie poza tym okresem, z przyczyn określonych w art. 7 lit. a), b), d) wspomnianej ustawy emerytalnej.

W przypadku ad 1) władzą powołaną do rozstrzygnięcia o przeniesieniu na emeryturę jest w myśl przepisów § 43 wspomnianej instrukcji sądowej z 3 maja 1853 r. L. 81 Dz. U. P. i Naj. postanowienia z 21 stycznia 1914 r. Minister Sprawiedliwości; zaś w przypadku ad 2) właściwy sąd dyscyplinarny t. j. senat dyscyplinarny właściwego sądu apelacyjnego. Sąd ten orzeka o tem, czy zachodzi przypadek przeniesienia na emeryturę, kierując się przytem przepisami §§ 50 i nast. ustawy z dnia 21 maja 1868 r. L. 46 Dz. U. P., które wobec tego, iż dotychczas nie wyszła nowa ustawa o służbie sędziowskiej, należy uznać jako obowiązujące ze zmianami wprowadzonymi art. 7 wspomnianej ustawy emerytalnej.

O ile chodzi o zasady postępowania, to w przypadku ad 1) Minister Sprawiedliwości po wydaniu decyzji o spensjonowaniu albo sam przyznaje i wymierza emeryturę w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, albo upoważnia do tego prezesa sądu apelacyjnego, który działa w tym względzie w porozumieniu z właściwą izbą skarbową; zaś w przypadku pod 2) stosować należy powołane wyżej przepisy ustawy z 21 maja 1868 r. 46 dz. u. p. z odpowiedniami ich zmianami wprowadzonymi wspomnianą ustawą emerytalną, co się zaś tyczy dalszego postępowania, to zarządzenia dalsze wydaje władza powołana do wykonania orzeczeń sądu dyscyplinarnego, t. j. właściwy prezes sądu apelacyjnego, który w wykonaniu orzeczenia sądu dyscyplinarnego przenosi danego sędziego na emeryturę, oraz przyznaje i wymierza ją popobnie jak w przypadku pod 1).

Przeciw odnośnym zarządzeniom prezesa sądu apelacyjnego służy sędziemu w myśl ogólnych przepisów zażalenie do Ministerstwa.

O ile chodzi o oznaczenie kompetencji władzy powołanej do orzekania o spensjonowaniu, tudzież do przyznawania i wymierzania emerytury prokuratorom i aplikantom miarodajne są przepisy § 43 instr. sąd. z 3 maja 1853 r. L. 81 Dz. U. P. zmodyfikowane Naj. postanowieniem z 25 stycznia 1914 r. oraz przepisy rozporządzenia Ministerstwa Sprawiedliwości z 25 lutego 1919 r. L. 4039/19, wydanego na mocy art. 6 dekretu z 8 lutego 1919 (№ 19 poz. 200 Dz. Pr. P. P.) wedle których władzą powołaną do rozstrzygnięcia o przeniesieniu jest co do prokuratorów przy sądach apelacyjnych Minister Sprawiedliwości, który albo sam przyznaje i wymierza emeryturę w porozumieniu z Ministrem Skarbu, albo upoważnia do tego właściwego prezesa sądu apelacyjnego zaś co reszty prokuratorów właściwy prokurator przy sądzie apelacyjnym a co do aplikantów właściwy prezes sądu apelacyjnego, działający w porozumieniu z właściwą izbą skarbową; w przypadku przeniesienia na emeryturę podprokuratora lub prokuratora przy sądzie okręgowym, pro-

kurator przy sądzie apelacyjnym, ogranicza się tylko do rozstrzygnięcia o przeniesieniu, pozostawiając wymiar emerytury właściwemu prezesowi sądu apelacyjnego, działającemu w porozumieniu z izbą skarbową o ile chodzi o zasady postępowania w tym względzie przepisy §§ 81 i 82 austr. prag. służb. z dnia 25 stycznia 1914 r. L. 15 Dz. U. P.

Prokurator przy sądzie apelacyjnym, wydając decyzję o przeniesieniu na emeryturę winien o dniu wstrzymania czynnych poborów zawiadomić właściwego prezesa sądu apelacyjnego, jako władzę powołaną do przekazywania uposażenia.

Co się tyczy przepisów, stanowiących o tem, w których przypadkach można prokuratora przenieść na emeryturę, należy uznać jako miarodajne w tym względzie przepisy art. 6 ustawy emerytalnej z 28 lipca 1921 r. (D. U. R. P. № 70, poz. 466), o ile chodzi o przeniesienie na prośbę, a przepisy art. 7 tejże ustawy, o ile chodzi o przeniesienie z urzędu (bez prośby § 81 danego prokuratora).

Przeciw rozstrzygnięciu prokuratora przy sądzie apelacyjnym służy zażalenie do Ministerstwa Sprawiedliwości, które należy wnieść do dnia 14 (82 austr. prag. służb.).

Zasady, których należy przestrzegać przy przenoszeniu na emeryturę sędziów, prokuratorów i aplikantów w b. zaborze pruskim, ogłoszone będą wkrótce w osobnym okólniku.

Warszawa, dnia 10 kwietnia 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

PISMO OKÓLNE № 284/B. R./22

Do Panów Naczelników więzień w okręgach apelacyjnych Warszawskim, Lubelskim i Ziemi Wschodnich.

w przedmiocie

przedstawiania przez więzienia odnośnym izbom kontroli wyciągów według wzoru № 19 przepisów rachunkowych i kasowych.

Okręgowa Izba Kontroli w Kowlu zawiadomiła Najwyższą Izbę, że podległe kontroli wspomnianej Izby więzienia, powołując się na ustęp czwarty § 78 B przepisów rachunkowych i kasowych (Dz. Urzęd. Min. Skarbu № 45 1921 r.) odmawiają nadsyłania Kowelskiej Izbie co miesiąc wyciągów według wzoru № 19.

Aczkolwiek w powyższych Przepisach rachunkowych i kasowych. niema wyraźnych wskazówek co do przedstawiania wspomnianych wyciągów właściwym izbom kontroli, to jednak z ogólnej treści § 78 B wynika, że dla uskutecznienia kontroli następnej urzędy I instancji, podległe bezpośrednio urzędowi III instancji, winny tak, jak i urzędy II instancji, przysyłać odnośnym Izbom Kontroli co miesiąc odpisy wzoru № 19.

W tym stanie rzeczy i stosownie do pisma Najwyższej Izby Kontroli Państwa z dnia 31 marca 1922 r. № 3044/509 D. IV zarządzam, aby więzienia przedstawiały odnośnym izbom kontroli wspomniane odpisy wyciągów w terminach, przewidzianych § 78 przepisów rachunkowo kasowych.

Odpisy wyciągów za styczeń i luty 1922 r. należy przedstawić właściwym izbom kontroli najdalej do 5 dni, licząc od dnia doręczenia niniejszego pisma okólnego.

Warszawa, d. 10 kwietnia 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

PISMO OKÓLNE № 285/B. R./22

w sprawie

wydatków na transport dowodów rzeczowych.

Do władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości.

Organy podległe Komendzie Głównej Policji Państwowej otrzymały polecenie przedstawienia sądom równocześnie z dostarczaniem dowodów rzeczowych w sprawach karnych wykazów kosztów transportu wraz z oryginalnymi rachunkami i kwitami w tych wszystkich wypadkach, gdy ze względu na ciężar lub objętość dowodów transport ich pociąga za sobą jakiegokolwiek kosztu.

Zawiadamiając o tem oraz zaznaczając, że powyższe koszty jako koszty postępowania karno-sądowego obciążają budżet wymiaru sprawiedliwości i powinny być uwzględniane w wyroku, proszę Panów Prezesów o wydanie zarządzenia, aby przedstawiane przez organa Policji Państwowej rachunki były niezwłocznie regulowane na ciężar kredytu na § 10 działu II.

Warszawa, dn. 10 kwietnia 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

Z A W I A D O M I E N I A :

Sąd apelacyjny we Lwowie ustanowił na mocy § 19 ord. szac. z 25 lipca 1897 № 175 dz. p. p. na przeciąg roku 1922 dla oszacowania nieruchomości w okręgu tegoż sądu apelacyjnego w postępowaniu egzekucyjnym i konkursowym przez skapitalizowanie czystego dochodu następujące stopy procentowe:

- dla większych posiadłości gospodarstwa rolnego 3⁰/₀.
- dla większych posiadłości gospodarstwa lasowego 3⁰/₀.

Natomiast dla realności (domów) bez gospodarstwa rolnego, lasowego lub przedsiębiorstwa przemysłowego, podlegających podatkowi domowoczynszowemu nie proponuje się żadnej stopy procentowej, przeto należy przy oszacowaniu takich nieruchomości brać za podstawę jedynie ceny sprzedażne.

RUCH SŁUŻBOWY.

A) W Zarządzie centralnym:

MIANOWANI ZOSTALI:

- Elżbieta Prószyńska — pracowniczką kontraktową z uposażeniem w/g X st. sł. od dnia 11 marca 1922 r.
 Dr. Stanisław Śliwiński — pracownikiem kontraktowym z uposażeniem według V stopnia służbowego — dnia 27 marca 1922 r.
 Wiktorja Śniadecka — pracowniczką kontraktową z uposażeniem według XII stopnia służbowego — dnia 27 marca 1922 r.

ZWOLNIENI:

- Władysława Sosnowska — starsza rachmistrzyni — z dniem 15 kwietnia 1922 r., na własną prośbę.
 Dr. Stanisław Śliwiński, konsulent prawny — z dniem 27 marca 1922 r. na skutek podania,
 Włodzimierz Sulikowski, starszy referent w Ministerstwie Sprawiedliwości — z dniem 22 marca 1922 r. wskutek mianowania sędzią pokoju VI okręgu m. st. Warszawy,
 Antonina Ratyńska, starsza kancelistka — z dniem 30 czerwca 1922 r. na mocy art. 45 Tymczasowych Przepisów Służbowych.

B) W sądownictwie:

MIANOWANI ZOSTALI:

- Dr. Konstanty Rybicki, sędzia sądu okręgowego w Samborze — sędzią Sądu Najwyższego, od dnia 9 marca 1922 r.
 Feliks Burakiewicz — sędzią sądu okręgowego w Grodnie, od dnia 9 marca 1922 r.
 Stefan Murza-Murzicz, sędzia sądu okręgowego w Wilnie — sędzią wilejskiego sądu okręgowego w Nowogródku, od dnia 10 marca 1922 r.
 Aleksander Woskresieński — sędzią śledczym sądu okręgowego w Kielcach, od dnia 27 lutego 1922 r.
 Wacław Adam Łukomski — sędzią śledczym sądu okręgowego w Białymstoku, od dnia 28 lutego 1922 r.
 Mikołaj Kozakin — zastępca sędziego śledczego sądu okręgowego w Pińsku — sędzią śledczym tegoż sądu, z siedzibą w Pińsku, od dnia 10 marca 1922 r.
 Mściśław Bułhakow, zastępca sędziego śledczego sądu okręgowego w Pińsku — sędzią śledczym tegoż sądu, z siedzibą w Łunińcu, od dnia 10 marca 1922 r.
 Adolf Olszewski, zastępca sędziego śledczego sądu okręgowego w Pińsku — sędzią śledczym tegoż sądu z siedzibą w Drohiczyźnie, od dnia 10 marca 1922 r.
 Antoni Baykowski, aplikant — pełniący zastępczo czynności sędziego śledczego na powiat Stopnicki — sędzią śledczym sądu okręgowego w Kielcach z siedzibą we Włoszczowie, od dnia 16 marca 1922 r.

- Kazimierz Keller, podprokurator przy sądzie okręgowym w Płocku — sędzią pokoju w Dobrzyniu, w okręgu sądu okręgowego w Płocku, od dnia 10 marca 1922 r.
 Stanisław Machowski, sekretarz sądu pokoju w Skalbierzu — sędzią pokoju w Proszowicach w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, od dnia 10 marca 1922 r.
 Eugenjusz Małachowski — sędzią pokoju w okręgu sądu okręgowego w Łucku, od dnia 10 marca 1922 r.
 Romuald Smotrycki, starszy skarbnik sądu okręgowego w Łowiczu — sędzią pokoju w Uniejowie, w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu, z dniem 1 kwietnia 1922 r.
 Wincenty Składkowski — sędzią pokoju w Sopóckiniach, w okręgu sądu okręgowego w Suwałkach, od dnia 15 marca 1922 r.
 Ignacy Dmiszewicz — sędzią pokoju IV okręgu powiatu Wołczyńskiego, w okręgu Wilejskiego sądu okręgowego w Nowogródku, od dnia 16 marca 1922 r.
 Wiktor Czesław Kulikowski, sędzia sądu okręgowego w Białymstoku — pisarzem hipotecznym w Białymstoku, od dnia 10 marca 1922 r.
 Karol Stęplewski, sekretarz sądu pokoju w Białej — pisarzem hipotecznym w Rawie, w okręgu sądu okręgowego w Łowiczu, od dnia 10 marca 1922 r.
 August Sokolik, sędzia pokoju w Sopóckiniach — komornikiem przy sądzie okręgowym w Suwałkach, od dnia 10 marca 1922 r.
 Sławomir Wąsowicz — aplikantem przy sądzie apelacyjnym Ziem Wschodnich z delegowaniem do sprawowania zastępczo czynności podprokuratora przy wilejskim sądzie okręgowym w Nowogródku, od dnia 10 marca 1922 r.
 Władysław Robakiewicz — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, od dnia 10 marca 1922 r.
 Jan Kuczyński — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie, od dnia 10 marca 1922 r.
 Seweryn Bergtal — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, od dnia 14 marca 1922 r.

PRZENIESIENI:

a) Z urzędu:

- Edward Kaniak, sędzia pokoju w Bielsku — na także stanowisko do Chorzela, w okręgu sądu okręgowego w Mławie, od dnia 10 marca 1922 r.
 Karol Chelmoński, sędzia pokoju w Koniecpolu — na także stanowisko do Brzeżnicy, w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie, od dnia 16 marca 1922 r.

b) na skutek podania:

- Stanisław Józef Staszewski, sędzia pokoju w Proszowicach — na także stanowisko do II okręgu w Miechowie w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, od dnia 10 marca 1922 r.
 Augustyn Unieszowski, sędzia pokoju w Uniejowie — na także stanowisko do Zakrocymia, w okręgu sądu okręgowego w Warszawie, od dnia 14 marca 1922 r.

ZWOLNIENI:

- Alfred Kon, sędzia śledczy sądu okręgowego w Kaliszu — z dniem 1 kwietnia 1922 r. na skutek podania,

Stefan Glaser, sędzia śledczy sądu okręgowego w Lublinie — z dniem 16 marca 1922 r. na skutek podania,
Mikołaj Bieliński, pisarz hipoteczny w Białymstoku — z dniem 10 marca 1922 r. na skutek podania.

ZMARLI:

Franciszek Ossowski, sędzia sądu okręgowego w Lublinie — dnia 25 lutego 1922 r.
Longin Józef Cierpisz, komornik przy sądzie okręgowym w Warszawie z siedzibą w Grójcu — dnia 28 lutego 1922 r.
Józef Ossowski, notariusz w Mławie — dnia 11 marca 1922 r.

UNIEWAŻNIONO NOMINACJE:

Józefa Songajły, wiceprezesa sądu okręgowego w Grodnie — z dnia 26 listopada 1921 r. na stanowisko sędziego apelacyjnego Ziem Wschodnich i pozostawiono go na stanowisku wiceprezesa sądu okręgowego w Grodnie, zgodnie z podaniem,
Stanisława Małachowskiego, referenta w Ministerstwie Spraw Zagranicznych — z dnia 11 stycznia 1922 r. na stanowisko młodszego referenta w Sekretarjacie Prawniczym Sądu Najwyższego, wskutek rezygnacji.

MIANOWANI ZOSTALI:

Dr. Zdzisław Piernikarski, prokurator przy sądzie okręgowym w Częstochowie — podprokuratorem przy Sądzie Najwyższym od dnia 29 marca 1922 r.
Mieczysław Kokowski, prezes sądu okręgowego w Częstochowie — podprokuratorem przy Sądzie Najwyższym od dnia 31 marca 1922 r.
Władysław Łukaszewicz, sędzia sądu okręgowego w Łucku — sędzią sądu apelacyjnego w Lublinie od dnia 29 marca 1922 r.
Antoni Aleksander Beranek — sędzią sądu apelacyjnego w Lublinie od dnia 29 marca 1922 r.
Stefan Bełżyński, sędzia sądu okręgowego w Łowiczu — wiceprezesem sądu okręgowego w Radomiu od dnia 29 marca 1922 r.
Karol Weigelt, sędzia pokoju w Kielcach — sędzią sądu okręgowego w Kielcach od dnia 29 marca 1922 r.
Stefan Niekrasz — sędzią sądu okręgowego wilejskiego w Nowogródku od dnia 31 marca 1922 r.
Mikołaj Grigorjew — sędzią śledczym sądu okręgowego we Włocławku, z siedzibą we Włocławku od dnia 23 marca 1922 r.
Michał Jankowski, aplikant przy sądzie okręgowym w Grodnie — sędzią śledczym sądu okręgowego w Pińsku od dnia 23 marca 1922 r.
Włodzimierz Sulikowski, starszy referent w Ministerstwie Sprawiedliwości — sędzią pokoju VI okręgu st. m. Warszawy od dnia 22 marca 1922 r.
Antoni Romanowski — sędzią pokoju zawodowym w Opolu w okręgu sądu okręgowego w Lublinie od dnia 22 marca 1922 r.
Wiktor Danini (Dagnini) — sędzią pokoju nadliczbowym w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu od dnia 27 marca 1922 r.
Zdzisław Ksawery Dobek — sędzią pokoju dla nieletnich w Lublinie od dnia 30 marca 1922 r.
Józef Baliński — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie od dnia 24 marca 1922 r.

Wacław Wędrychowski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie od dnia 27 marca 1922 r.
Szulem Meisels — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie od dnia 22 marca 1922 r.
Hubert Miszkorowski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie od dnia 1 kwietnia 1922 r.
Stefan Ciświcki — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie od dnia 1 kwietnia 1922 r.
Michał Marcei Cohn — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, od dnia 4 kwietnia 1922 r.
Dr. Feliks Antoni Neumark-Bądkowski, pomocnik referenta sekretarjatu prawniczego Sądu Najwyższego — referentem tegoż sekretarjatu z uposażeniem według VII st. sł. od dnia 5 kwietnia 1922 r.
Bolesław Brodowski, starszy referent Głównej Komisji Ziemskiej — referentem sekretarjatu prawniczego Sądu Najwyższego z uposażeniem według VII st. sł. od dnia 5 kwietnia 1922 r.
Tadeusz Ochocki, prowizoryczny podsekretarz Sądu Najwyższego — sekretarzem Sądu Najwyższego, od dnia 4 kwietnia 1922 r.
Włodzimierz Kulczycki, prowizoryczny podsekretarz Sądu Najwyższego — sekretarzem Sądu Najwyższego, od dnia 4 kwietnia 1922 r.
Jan Radwański, podsekretarz sądu okręgowego we Włocławku — sekretarzem tegoż sądu, od dnia 4 kwietnia 1922 r.
Władysław Jankowski, podsekretarz sądu okręgowego w Mławie — sekretarzem tegoż sądu, od dnia 4 kwietnia 1922 r.
Ludwik Hollas, podsekretarz sądu okręgowego w Łodzi — sekretarzem tegoż sądu, od dnia 4 kwietnia 1922 r.
Marcin Kostrzewski, podsekretarz sądu okręgowego w Kaliszu — sekretarzem tegoż sądu, od dnia 5 kwietnia 1922 r.
Władysław Tchórzewski, podsekretarz sądu okręgowego w Siedlcach — sekretarzem tegoż sądu, od dnia 5 kwietnia 1922 r.
Józef Kaszewski, podsekretarz urzędu prokuratorskiego przy sądzie okręgowym w Warszawie — sekretarzem tegoż urzędu, od dnia 4 kwietnia 1922 r.
Bronisław Pingielski — komornikiem przy sądzie okręgowym w Łodzi, od dnia 29 marca 1922 r.

PRZENIESIENI:

a) Wskutek skasowania sądu okręgowego w Łowiczu z dniem 1-go kwietnia 1922 r.

Sędziowie sądu okręgowego w Łowiczu:

Feliks Bogatko — na takież stanowisko do sądu okręgowego w Warszawie.
Józef Żołądkowski — na takież stanowisko do sądu okręgowego w Warszawie.
Czesław Leszczyński — na takież stanowisko do sądu okręgowego w Warszawie.
Emil Pęski — na takież stanowisko do sądu okręgowego w Warszawie.

Sędziowie śledczy sądu okręgowego w Łowiczu:

Wojciech Grzyż — z siedzibą w Łowiczu, na takież stanowisko do sądu okręgowego w Warszawie z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie.

Edward Długosz — z siedzibą w Skierniewicach, na także stanowisko do sądu okręgowego w Warszawie z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie.

Władysław Kędzierski — z siedzibą w Sochaczewie, na także stanowisko do sądu okręgowego w Warszawie z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie.

Zygmunt Brusznicki — z siedzibą w Rawie, na także stanowisko do sądu okręgowego w Piotrkowie z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie.

Podprokuratorzy przy sądzie okręgowym w Łowiczu:

Bronisław Steinman — z siedzibą w Skierniewicach, na także stanowisko przy sądzie okręgowym w Warszawie z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie.

Włodzimierz Goettel — z siedzibą w Łowiczu, na także stanowisko przy sądzie okręgowym w Warszawie z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie.

Witold Sokółski—na także stanowisko przy Sądzie Okręgowym w Sosnowcu.

b) Wskutek skasowania sądu okręgowego w Częstochowie:
z dniem 1 kwietnia 1922 roku.

Sędziowie sądu okręgowego w Częstochowie:

Józef Krzan vel Chrzanowski—na także stanowisko do sądu okręgowego
w Piotrkowie, z siedzibą w Częstochowie.

Antoni Ostrowski—na także stanowisko do sądu okręgowego w Piotrkowie,
Bronisław Bitner—na także stanowisko do sądu okręgowego w Piotrkowie

Bronisław Bitner—na także stanowisko do sądu okręgowego w Piotrkowie,
Józef Sokołowski—na także stanowisko do sądu okręgowego w Sosnowcu.

Sędziowie śledczy sądu okręgowego w Częstochowie:

Sobiesław Ziemiński—z siedzibą w Częstochowie—na także stanowisko do sądu okręgowego w Piotrkowie, z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie.

Teofil Miller—z siedzibą w Częstochowie—na także stanowisko do sądu okręgowego w Piotrkowie, z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie.

Podprokuratorzy przy sądzie okręgowym w Częstochowie:

Stanisław Kamienobrodzki—na także stanowisko przy sądzie okręgowym
w Piotrkowie, z siedzibą w Częstochowie,

Wacław Walosiński—na także stanowisko przy sądzie okręgowym w Piotrkowie.

c) Wskutek dyzlokacji sądów z dniem 1 kwietnia 1922 r.

Józef Martusiewicz, sędzia śledczy sądu okręgowego w Kielcach, z siedzibą w Olkusz—na takież stanowisko do sądu okręgowego w Sosnowcu, z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie.

Feliks Głowacki, sędzia śledczy sądu okręgowego w Kielcach, z siedzibą w Olkuszu – na także stanowisko do sądu okręgowego w Sosnowcu z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie,

Edmund Borodziec, sędzia śledczy sądu okręgowego w Kielcach, z siedzibą w Miechowie—na także stanowisko do sądu okręgowego w Sosnowcu z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie.

d) Z urzędu:

Feliks Jastrzębski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Piotrkowie —
na także stanowisko przy sądzie okręgowym w Białej, od dnia
29 go marca 1922 roku.

e) zgodnie z podaniem:

Dr. Stanisław Czaputowicz, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Krakowie—
na także stanowisko do sądu apelacyjnego w Warszawie, od dnia
30 marca 1922 r.

Jan Rzymowski, sekretarz sądu okręgowego w Mławie — na także stano-
wisko do sądu okręgowego w Łodzi, od dnia 4 kwietnia 1922 roku.

ZWOLNIENI:

a) na skutek podania:

Włodzimierz Kański, sędzia sądu okręgowego w Piotrkowie—z dniem
27 marca 1922 roku.

Jan Zgliński, sędzia pokoju w Wyszogrodzie w okręgu sądu okręgowego
w Płocku—z dniem 30 marca 1922 r.

Bernard-Ber-Jelenkiewicz, prokurator przy sądzie okręgowym w Pińsku—
z dniem 30 marca 1922 r.

Teodor Kujawski, sekretarz sądu okręgowego w Łodzi—z dniem 4 go kwie-
tnia 1922 r.

Jan Osmeđa, starszy rachmistrz sądu okręgowego w Łomży — z dniem
15 maja 1922 r.

b) wskutek skasowania sądu okręgowego w Łowiczu
z dniem 1 kwietnia 1922 r.

Bolesław Remiszewski, starszy rachmistrz,
Stanisław Frankowski, sekretarz,
Władysław Jabłoński, sekretarz.

c) na mocy art. 15 Przep. Tymcz. o urz. sądownictwa.

Jan Borysowski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie — z dniem
5 kwietnia 1922 r.

ZMARLI:

Aleksander Nowakowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Radomiu, z siedzibą w Kozienicach—dnia 13 marca 1922 r.

Michał Sobolewski, sędzia pokoju w Zalesiu, w okręgu sądu okręgowego
w Białej—dnia 8 marca 1922 r.

Hipolit Truszkowski, sędzia pokoju w Łasku, w okręgu sądu okręgowego w Łodzi—dnia 9 marca 1922 r.

UNIEWAŻNIONO NOMINACJE:

a) wskutek rezygnacji:

Bolesława Helmana — na stanowisko aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Warszawie z dnia 5 listopada 1921 r.

b) na mocy art. 11 Tymcz. Przep. Służbowych:

Stefana Zembrzuskiego — na stanowisko sędziego pokoju dla nieletnich w Lublinie z dnia 3 grudnia 1921 r.

Aleksandra Kopenchagoffa — na stanowisko aplikanta przy sądzie okręgowym wilejskim w Nowogródku.

c) W notariacie.

MIANOWANI ZOSTALI:

Antoni Żychliński, podprokurator przy Sądzie Najwyższym — notariuszem przy Wydziałach Hipotecznym sądu okręgowego w Warszawie dnia 29 marca 1922 r.

Józef Kruszyński — notariuszem na pow. Duniłowicki, w okręgu Sądu Okręgowego Wilejskiego w Nowogródku, dnia 29 marca 1922 r.

RUCH SŁUŻBOWY W B. ZABORZE AUSTRIACKIM.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 29 marca 1922 r. przeniósł prokuratora przy sądzie okręgowym, Józefa Wiktora Scholza z Tarnopola do Brzeżan oraz zamianował Bronisława Klemensa Muzykę, sędziego sądu okręgowego w Złoczowie, prokuratorem przy sądzie okręgowym w Tarnopolu.

Pan Minister postanowieniem z dnia 13 marca r. b. przeniósł sędziów powiatowych:

- 1) Arnolda Chajesa z Kut do Skolego,
- 2) Juliana Drewnickiego z Bukowska do Trembowli,
- 3) dr. Izidora Goldfelda ze Śniatyna do Obertyna,
- 4) Antoniego Jednaka z Cieszanowa do Bóbrki,
- 5) Aleksandra Königsberga z Zabłotowa do Kut,
- 6) Jana Koropeczkiego z Doliny do Zabłotowa,
- 7) Aleksandra Kurpiaka z Zabłotowa do Gwoźdzca,
- 8) Emila Lisikiewicza z Żydaczowa do Delatyna,
- 9) dr. Izraela Moldauera z Sołotwiny do Dynowa,
- 10) Daniela Nasadę z Kałusza do Mikuliniec,
- 11) Włodzimierza Perfeckiego z Rawy ruskiej do Nowego-Sioła,
- 12) Zygmunta Pettescha z Medenic do Lubaczowa,

- 13) Mechla Rappaporta z Bełza do Podwołoczysk,
- 14) Henryka Rużickę z Obertyna do Przemyśla,
- 15) Tadeusza Stećkowskiego z Drohobycza do Cieszanowa,
- 16) Kazimierza Szyposza z Żabiego do Halicza,
- 17) dr. Jana Wacławskiego ze Skolego do Rymanowa,
- 18) Wiktora Wassermana z Wiśniowczyka do Przemyśla,
- 19) Wincentego Zarębę z Janowa do Żółkwi

oraz zamianował sędziami powiatowymi:

- 1) sędziego sądu okręgowego Deodata Norsesowicza w Stryju dla Kut,
- 2) b. sędziego powiatowego Teodora Gissowskiego w Brzozowie dla Brzozowa,

sędziów zapasowych w okręgu lwowskiego sądu apelacyjnego:

- 1) Andrzeja Arońca dla Monasterzysk,
- 2) Dyonizego Jastremskiego dla Zaleszczyk,
- 3) Mikołaja Rogozińskiego dla Drohobycza,
- 4) Jerzego Szwedzickiego dla Jarosławia,
- 5) Grzegorza Tomczuka dla Bełza,
- 6) Michała Wysockiego dla Mościsk,

aplikantów sądowych:

- 1) Pawła Dysiewicza w Czortkowie dla Kopyczyniec,
 - 2) Wasyla Koczenasza w Przemyślu dla Skolego,
 - 3) dr. Pawła Łeszczycza we Lwowie dla Żabiego,
 - 4) Stanisława Mrozowskiego we Lwowie dla Przemyśla,
 - 5) Łukasza Nałukowego w Tarnopolu dla Kopyczyniec,
 - 6) Stefana Schindlera w Stryju dla Wojniłowa,
 - 7) Mikołaja Stebnickiego we Lwowie dla Mostów Wielkich,
 - 8) Jana Wechowskiego w Stryju dla Drohobycza,
 - 9) Piotra Zubryckiego w Przemyślu dla Turki,
- sędzią śledczym sędziego powiatowego Mikołaja Panasa w Tłustem dla Czortkowa,

sędziami zapasowymi dla lwowskiego okręgu apelacyjnego:

- 1) aplikanta sądowego Jana Zielińskiego w Złoczowie,
- 2) b. sędziego dr. Stanisława Starosolskiego we Lwowie.

Minister postanowieniem z dnia 27 marca 1922 roku mianował dr. Leona Glanza, sędziego zapasowego w krakowskim okręgu apelacyjnym, sędzią powiatowym w Oświęcimie.

Prezes sądu apelacyjnego we Lwowie zamianował Emila Smitkę, starszego dyrektora Zakładu kary we Lwowie, zarządcą domu więziennego w sądzie okręgowym w Czortkowie z pozostawieniem tytułu i charakteru starszego dyrektora tudzież poborów VII stopnia służbowego.

Prezes sądu apelacyjnego we Lwowie zamianował Rajmunda Stark-Chłopeckiego, zarządcę zakładu kary w Stanisławowie, zarządcą domu więziennego przy sądzie okręgowym w Stanisławowie.

ADWOKATURA:

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Henryk Abend z siedzibą w Rozwadowie,
„ Wincenty Chmura z siedzibą w Krakowie.

Przesiedlili się:

Dr. Józef Schneider z Miłówki do Skoczowa.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Witold Włodzimierz Müller z Dukli do Krakowa sybystutem ustanowiono Dr. Tadeusza Piaseckiego, adwokata w Krośnie.
Dr. Józef Adolf Wegner z Grybowa do Sanoka, substytutem ustanowiono Dr. Rubina Besena, adw. w Grybowie.

KONKURS.

W domu więziennym sądu okręgowego w Stanisławowie opróżniła się posada kontrolera domu więziennego z uposażeniem X stopnia służbowego, składającym się z płacy zasadniczej miesięcznej 800 mk., dodatku za wysługę lat i dodatku drożyznianego odpowiadającego stosunkom rodzinnym.

Ubiegający się o tę posadę winni wnieść w przepisanej drodze służbowej, należycie udokumentowane podanie do prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie najdalej do dnia 25-go kwietnia 1922 r.

O nadanie tej posady mogą się ubiegać także pracownicy państwowi przeniesieni w stan spoczynku.

SPROSTOWANIE:

W № 5 Dziennika Urzędowego z roku 1922 na str. 70 w wierszu 18, licząc od góry, należy po wyrazach „Minister Sprawiedliwości zamianował” dodać wyrazy „naczelnikami Sądu powiatowego”.